

Рожа і дівчина

Олександр Корсун

1

Ой у полі, край дороги,
Рожа пишна червоніла,
Рожа пишна... запашная.
Ой ти, роже червоненька!
І увечері, й уранці,
Все на тебе дивлючися,
Звеселявся, любовався
На твої квітки пахкії,
Й не проходив ні разу,
Щоб від тебе я відходив,
Не скропивши твого листу,
Не скропивши твого цвіту
Слізьми гіркого розстання,
Роже пишна, роже свіжа,
Червоненька, запашненька!..
Раз приходжу я уранці –
Що се?.. Вже квіток немає:
Рожа пишная зав'яла,
Рожа пишна облетіла!..

2

Ой у рідній у матусі
Красувалася дівчина,
Чорнобривая Маруся;
І старенькая Марина,
На Марусю дивлючися,
Звеселялась, потішалась
Білолицею дочкою...
От, було, настане празник;
Люд хрещений йде до церкви
Хто – щоб богу помолитись,
Хто – щоб дякувати богу;
Йде до церківки й Маруся.
Як увійде в божу церкву –

Всі й обернуться до неї
І забудуть про молитву...
От така була Маруся,
От така була чорнява!
Мова ця дійшла й до мене;
Я приїхав до Марини,
Щоб побачити Марусю.
Ось приїхав, от я в хаті
І питаю: "Де Маруся?" –
"От вона, коли вам треба!"
І побачив я Марусю
У квітках, стрічках, намистах
Наче в церківку зібралась
Повінчатися із милим...
Тільки щоки щось поблідли,
Ясні оченьки закриті,
І не дише... і лежала
У труні моя Маруся!..
І згадав я пишну рожу,
І заплакав по Марусі!

* * *